

AKROPOLITANEC

ZA BOLJŠEGA ČLOVEKA IN BOLJŠI SVET

POLITIZACIJA
DUHOVNOSTI

GIORDANO BRUNO

STARODAVNO MESTO
ALEKSANDRIJA

FILOZOFIJA

KULTURA

PROSTOVOLJSTVO

www.akropola.org

TEČAJ PRAKTIČNE FILOZOFIJE

PREDSTAVITVENO SPLETNO PREDAVANJE:

ČETRTEK, 18. 2. 2021, OB 19H

KLIKNI ZA DODATNE INFORMACIJE ALI PRIJAVO

AKROPOLITANEC

B E S E D A
U R E D N I K A

NOVA AKROPOLA | kulturno društvo

www.akropola.org

FEBRUAR 2021 | ŠT. 65

NASLOV

NOVA AKROPOLA | Ljubljana

Wolfova 8, 1000 Ljubljana

01/25 11 487

NOVA AKROPOLA | Maribor

Tyrševa 7, 2000 Maribor

02/620 32 40

040 709 955

ODPIRALNI ČAS:

PON–ČET 18h–22h

IZDAJATELJ

NOVA AKROPOLA SLOVENIJA

akropolitanec@akropola.org

UREDNIŠTVO

Glavni urednik: Stjepan Palajsa

Urednik: Andrej Praček

Prevajalka in lektorica: Klavdija Blažun

Grafična oblikovalka: Nija Androjna

VTEJŠTEVILKI:

• DRUŽBA: POLITIZACIJA DUHOVNOSTI	5
• FILOZOFIJA: GIORDANO BRUNO	7
• ZGODOVINA: STARODAVNO MESTO ALEKSANDRIJA	9
• ARHEOLOGIJA: BOSANSKA PIRAMIDA	11
• BASEN: BOSANSKA PIRAMIDA	13

Na naslovnici:

Kip Giordana Bruna na trgu
Campo dei Fiori v Rimu.

Svoboda je vrednota, ki jo nadvse čislamo. Vsakdo bi si želel imeti neomejeno zmožnost izražati sebe, udeležati svoje zamisli, živeti svoje želje. A ne glede na naša upe in hrepenenja tovrstne absolutne svobode dejansko nihče nima.

Realnost nas v večji ali manjši meri ujame v obveze in zahteve. Predvsem tiste med njimi, ki si jih nismo naložili sami, pa doživljamo kot nekaj, kar nam pristriže krila ali kar kali naše udobje, in nas zato od znotraj dušijo. Če teh zunanjih omejitev ne razumemo in prostovoljno sprejmemo, nas lahko privedejo do frustracij. Zato se je vredno vprašati, ali je omejena svoboda res nekaj slabega v vseh primerih?

Že če se spustimo na raven osnovnega preživetja, lahko ugotovimo, da absolutne svobode ni, že zato ker si življenjski prostor in čas delimo z drugimi bitji. Njihove potrebe nas omejujejo prav tako kot naše njih.

Vidimo lahko, da je svoboda, kot si jo pogosto predstavljamo, tesno povezana z egoizmom in nedovzetnostjo za potrebe, ki niso v prvi vrsti naše.

Prvi korak za lažje sprejemanje omejitev lastne svobode je v tem, da se naučimo razumeti in upoštevati potrebe drugih enakovredne kot svoje.

Naslednji korak k temu pa je nekoliko bolj aktiven in izhaja iz zavedanja, da obstajajo vrednote in potrebe, ki so skupne. Obstajajo torej kolektivne potrebe, ki so obenem tudi potrebe slehernega predstavnika tega kolektiva in je zato pri doseganju zadanih ciljev smiselno sodelovati, saj smo povezani veliko bolj učinkovito.

Sliši se dobro, vendar vemo, da je v skupini treba znati tvorno sodelovati. Skupinsko delo namreč ne teče gladko samo po sebi, saj poleg skupnih ciljev obstajajo še različna osebna pričakovanja, ta pa v kolektivu lahko ustvarijo konflikte. Pojavijo se napetosti, in če jih želimo razrešiti, moramo začeti rasti – kot posamezniki in kot skupina. V sebi moramo namreč razviti zmožnost skupnega življenja.

Najprej se je seveda treba vprašati, ali se vidimo kot del celice, ki jo bomo gradili. Ali ta celica predstavlja nekaj, kar nam pomeni. Tu je ključno, da so pomembnejše vrednote tiste, ki nas povezujejo, in da bodo te nadrejene ostalim, osebnim. Jasna nam mora biti hierarhija lastnih vrednot, kajti nekatere bomo zagotovo morali podrediti.

Morda bomo morali prilagoditi tudi lastno hierarhijo vrednot in jo uskladiti z ostalimi. Tako bo naša lestvica vrednot postopoma postajala vse bližja naravni oziroma idealni.

Skupno življenje, za katero se z dobrim razlogom sami odločimo, nam tako zadaja nove omejitve. In spet smo izgubili novi delček svobode. Vendar sedaj tega ne moremo več razumeti kot nekaj slabega. Saj gre za razvijanje umetnosti usklajevanja in za doseganje zrelosti pri skupnem napredovanju.

Vidimo lahko, da se nam vsiljuje še en temeljni pogoj za skupno življenje. Na začetku se moramo vprašati še, ali ta družba, katere del želimo biti, sestoji iz zdravih in zaupanja vrednih posameznikov, ki so pripravljeni skupaj z nami rasti? Slednje je izrednega pomena, kajti prav ta neprestana dinamika osebnostnega napredovanja v uresničevanju skupnih ciljev je tista, ki skupino stabilizira ...

Vidimo, da so že začetne predpostavke uspešnega skupnega življenja kar zahtevne. Vendar ne smemo imeti togih pričakovanj – ne do sebe in še manj do drugih. Na začetku smo namreč vedno zbegani in nezreli ter na naši poti neizbežno delamo veliko napak. To je treba gledati kot na

nujen proces, ki nam bo pomagal zbuditi potrebne moči. Zato šteje predvsem dobra volja, ki smo jo pripravljeni vložiti in z neprestanim prizadevanjem bomo razvijali tudi kolektiv, ki bo vse močnejši, pravičnejši in enoten.

Kam pa se nam je sedaj izmaknila ta tako opevana svoboda?

Če dobro razmislimo, je iskanje svobode za vsako ceno infantilno. Dejanske svobode ni – vsaj ne takšne, kot si jo po navadi predstavljamo. Imamo pa svobodo izbire. Lahko izberemo, čemu se bomo odrekli in za kaj si bomo prizadevali ter nato tja usmerili naše napore.

Z zorenjem sami sebi na videz kratimo svobodo. Odločimo se namreč, da bomo nekoliko omejili mehanske in instinktivne potrebe, da bi lahko zaživel bolj odgovorno in bolj kvalitetno; predvsem pa bolj usklajeno in družbeno tvorno.

In tako pridemo do novega pojmovanja svobode. Osvobojeni namreč postanemo svoje egocentričnosti, tega, da svoje želje in potrebe vedno postavljamo na prvo mesto. Tako z ljubeznijo do drugih in težnjo k harmonizaciji presežemo same sebe.

Andrej Praček, urednik

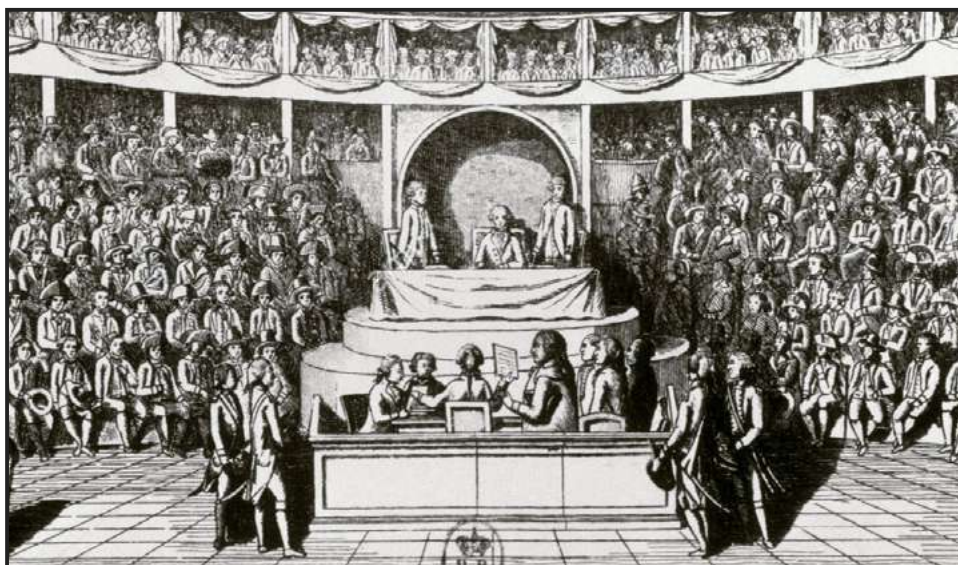
POLITIZACIJA DUHOVNOSTI

SABINE LEITNER

Ali ima krog stranice? Ne ravno. Nanj lahko "projiciramo" stranice, vendar dejstvo je, da stranic nima, temveč samo krožnico, na kateri je prav vsaka točka enako oddaljena od središča. Ali je duhovnost levičarska ali desničarska? Mislim, da niti tukaj nima smisla "projicirati" precej modernega koncepta na nekaj, kar se zdi staro kot samo človeštvo. Kljub temu so bili objavljeni nekateri članki o "Kozmični desnici" in njenem "nevarnem porastu", pri čemer je bilo zastopano stališče, da je duhovnost (in New Age, okultizem, vzhodne in zahodne religije, vse vrste "wellness" skupnosti, Platon, Buddha, C. G. Jung, Joseph Campbell, JRR Tolkien, če imenujemo samo nekatere, ki so bili omenjeni) desničarska.

ALI JE DUHOVNOST LEVIČARSKA ALI DESNİČARSKA?

Zdi se mi, da je to samo še en primer današnje težnje po polarizaciji vsega in začrtovanja umetnih meja tam, kjer jih ni, razen če ne želimo, da bi tam bile. Poglejmo si ta fenomen nekoliko pobliže.

Morda je koristno vedeti, da pojem levičarstva in desničarstva sega v obdobje francoske revolucije. Po zavzetju Bastilje leta 1789 se je narodna skupščina zbrala, da bi napisala novo ustavo. Eno od glavnih vprašanj v razpravi se je nanašalo na to, koliko moči naj bi imel kralj. Tisti, ki so mislili, da bi moral imeti pravico do absolutnega veta (tisti tradicionalnejši), so sedeli desno od predsednika skupščine, tisti, ki so mislili, da je ne bi smel imeti (tisti progresivnejši), pa so sedeli levo od predsednika. Kakor koli, od takrat sta ta dva izraza postala oznaki, ki lahko pomenita vrsto različnih stvari v različnih obdobjih, v različnih državah in v različnih kontekstih.

Razlog, zakaj se zdi, da je duhovnost v omenjenih člankih dobila desničarsko oznako, je duhovna "hierarhična" vizija kozmosa – in to, na videz, "naravno" vodi v "duhovno neenakost" in "avtoritarne ureditve". Mislim, da te trditve zahtevajo določen premislek.

Drži, da je pojem hierarhije (ki dobesedno pomeni "sveta vladavina" in se je prvotno nanašala na redove angelov in

nebeških bitij) sestavni del duhovne vizije kozmosa. Toda določena raven hierarhije v običajnem pomenu obstaja čisto povsod. Bolnišnica, moje telo, moje delovno mesto – so vsi urejeni hierarhično.

ALI HIERARHIČNA KOZMIČNA VIZIJA "NARAVNO" VODI DO AVTORITARNIH UREDITEV?

Ali je zaradi tega vse naštetu desničarsko? Kjer koli naletimo na načelo organizacije in različne ravni odgovornosti, najdemo naravno načelo hierarhije. Vsaka politična stranka, naj bo leva ali desna, bo imela ravni hierarhije. Vsa tradicionalna učenja, celo šamanistična verovanja, se strinjajo, da je univerzum razdeljen na različne ravni obstoja. Pri duhovni viziji kozmosa pa ta hierarhija temelji na enosti vsega življenja, ki se razvija na različnih ravneh obstoja, in ne na pristaškem razmišljanju.

Kaj pa je z "duhovno neenakostjo"?

Beseda "neenakost" ima očitno zelo negativen naboj. Da, lahko bi dejali, da obstajajo "višje in nižje ravni duhovne uresničitve". Toda tudi to drži za vse. Pri kakršnem koli znanju ali veščini bo neskončna vrsta ravni poznavanja. In vsaka duhovna vizija kozmosa je spodbujala sočutje, velikodušnost, celo samožrtvovanje in potrebo po tem, da izobraževalni sistem omogoči postopno uresničitev istega človeškega potenciala, ki je v nas.

**VSA TRADICIONALNA UČENJA,
CELO ŠAMANISTIČNA VEROVANJA,
SE STRINJAJO, DA JE UNIVERZUM
RAZDELJEN NA RAZLIČNE RAVNI
OBSTOJA.**

Ali hierarhična kozmična vizija "naravno" vodi do avtoritarnih ureditev? Ne. Čeprav potencialno lahko, ni nujnega razloga, zakaj bi morala "naravno" voditi vanje? Nič bolj, kot bi nas plezanje po drevesu primoralo k temu, da pademo. Ali da bi vožnja avtomobila nujno vodila do nesreče. Vsak arhetip ima lahko svoje senčne plati. Običajno je to odvisno od tega, kako je nekaj uporabljeno, za kakšen namen in s kakšnimi namerami.

Dualnost v naravi obstaja na vseh ravneh, toda brezplodno je vstopati v igro polarizacije ter eno stran dojemati kot dobro in drugo kot slabo. Preseči moramo vsakršno razdrobljenost z uvidenjem celote in z razumevanjem, da sta potrebna

oba pola in da eden ne bi obstajal brez drugega. Delovanje le za eno stran vedno prinese škodo celoti. Če nas duhovnost uči enosti življenja in tega, da smo del celote, potem je potrebujemo več. 🙏

HIERARHIJA IN HARMONIJA NAŠEGA SONČNEGA SISTEMA

GIORDANO BRUNO

ANDRIJA JONČIĆ

Letos mineva 420 let od smrti Giordana Bruna.* Ker se njegov sežig na grmadi običajno omenja pogosteje od pomena njegove filozofije, se zdi potrebno na kratko predstaviti osnovne filozofske misli Giordana Bruna.

Bruno je Kopernikov heliocentrični sistem razširil na "neskončnost vesolja in množico svetov", s čimer je prvi podal jasno sliko fizičnega vesolja, ki jo sprejemamo še danes.

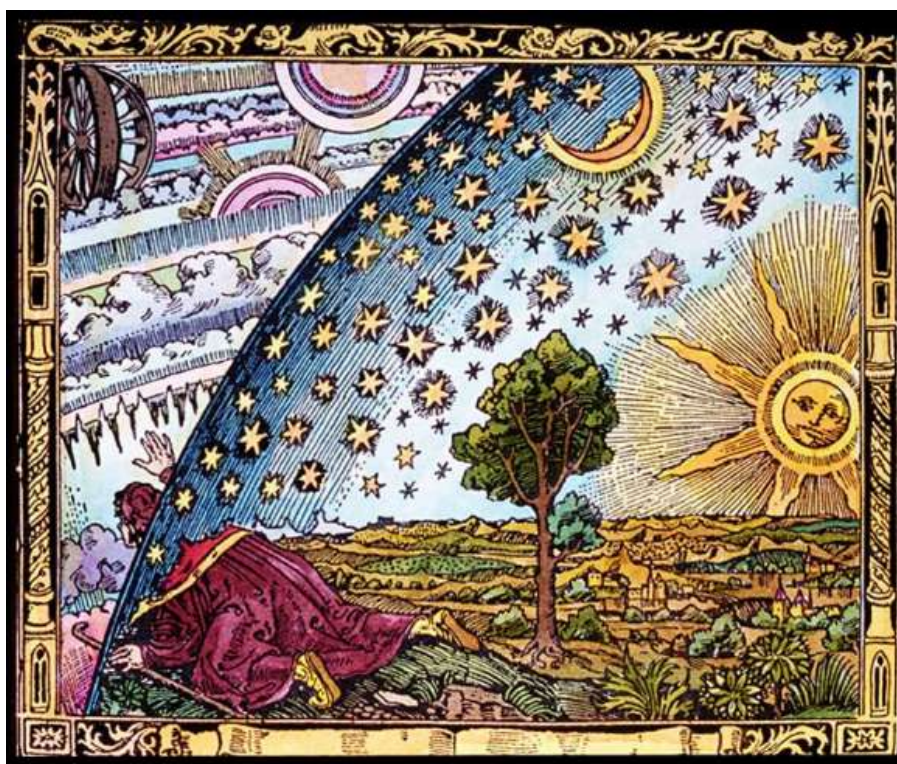
Rekel je, da so planeti drugačni od ognjenih zvezd, da imajo zvezde svojo svetlobo, ki pa jo planeti odbijajo. Planeti imajo globoko pod površjem ognjeno jedro, gibljejo se okoli sonca v manj simetričnih orbitah. Trdil je, da so kometi ledeni bloki, ki prihajajo iz zunanjega dela vesolja v bližino zvezd, kar je bilo s satelitom odkrito šele konec dvajsetega stoletja. Poleg teh, je predstavil še vrsto jasnih, do danes znanstveno potrjenih podatkov pa tudi takih, ki jih sodobna znanost še ni raziskala. Zanimivo je, da je vse to trdil še pred izumom prvega enostavnega teleskopa in dokazom, da se Zemlja vrti okoli Sonca.

Bruna so imenovali tudi glasnik in mučenec naravoslovnih ved, kar pa ni bil, saj je nasprotoval poskusom razlaganja sveta zgolj z opazovanjem in "matematičnimi" metodami. Verjel je, da lahko naravoslovje najde le "naključje naključja", ker se ukvarja samo s sencami, torej s fizičnim vesoljem.

Prav tako ni bil nasprotnik religije, kot se pogosto verjame. Menil je, da je religija lahko moralno vodilo, vendar ne govori o resničnosti.

Zanj je prava pot spoznanja tista, ki zajema celoto. Tista, ki ne omejuje, ampak osvobaja duha. Menil je, da mora spoznanje temeljiti na objektivnem razmišljanju in intuiciji, s katerima je mogoče priti v stik z božanskim in resničnim, to pa je po njegovem razumevanje zakonitosti in vzroka vseh pojavov.

Narava je *božja senca*, oziroma – narava je Bog v vseh stvareh (*Natura est Deus in rebus*). Celotno vesolje je veliko živo bitje, obstaja torej eno Življenje, v katero je vključeno nešteto *božanskih monad* – živih bitij. Vse opisano je v skladu z najsodobnejšim, okoljskim stališčem znanosti.

BRUNO JE KOPERNIKOV HELIOCENTRIČNI SISTEM RAZŠIRIL NA "NESKONČNOST VESOLJA IN MNOŽICO SVETOV".

* Članek je napisan leta 2020. Giordano Bruno je umrl 17. februarja 1600.

Toda Bruno gre še dlje in, izhajajoč iz Platonovega učenja o idejah, predstavi svojo kognitivno metodo – "umetnost spomina in domišljije" – ki predstavlja neomejene ustvarjalne sposobnosti.

Sodobna miselnost se nerada spušča v resno ocenjevanje pojma domišljije, ker je današnja kognitivna pot materialistična in pretirano navdušena nad tehnološkimi igračami, zaradi česar ne loči bogate ustvarjalne domišljije od običajne fantazije. Bruno jasno poudarja: "Domislija mora biti prva povezava z dušo, posrednik med minljivim in večnim. Je čut, natančneje, edini pravi čut. Je telo in nosilec duše, vir, iz katerega teče človeško življenje, najplemenitejša metoda komuniciranja z Bogom."

Tako kot je na ravni univerzuma govoril o neskončnosti vesolja in množici svetov, je na ravni človeka, ki prek kreativne imaginacije (ustvarjalne domišljije) utira kognitivno pot, razkril nepredstavljive globine človeškega dostojanstva, ki temelji na človekovi božanski identiteti – *mikrokozmosu*, ki pa v malem vsebuje vse značilnosti celotnega vesolja – *makrokozmosa*.

Krona njegove filozofske miselnosti je *junaški zanos*, način delovanja *junaškega filozofa*, ki uporablja moč božanskega v sebi, moč, ki duši omogoča vzpon. Je duhovno rojstvo – majevtika in pomeni rojstvo tistega, kar nosimo v lastni duši: "Imeti bi morali svojo muzo, ne pa se spogledovati s Homerjevo. /.../ Potrebno je znati posejati semena lastne kreposti in talenta, ne pa grizljati, mazati, blatiti in prežvekovati tujih izsledkov preučevanj in prizadevanj."

Bruno se je boril proti verskemu fanatizmu in slepoti uradne znanosti svojega časa, o kateri pravi: "Blazne imenujejo tiste, ki ne znajo delovati po običajnih pravilih, in to zato, ker imajo nižje cilje, ker so manj razumni ali pa, ker stremijo višje, ker so pametnejši." Zato se je boril za oživitev ključnih vrednot človeškega duha in dal smernice za izhod iz teme srednjega veka.

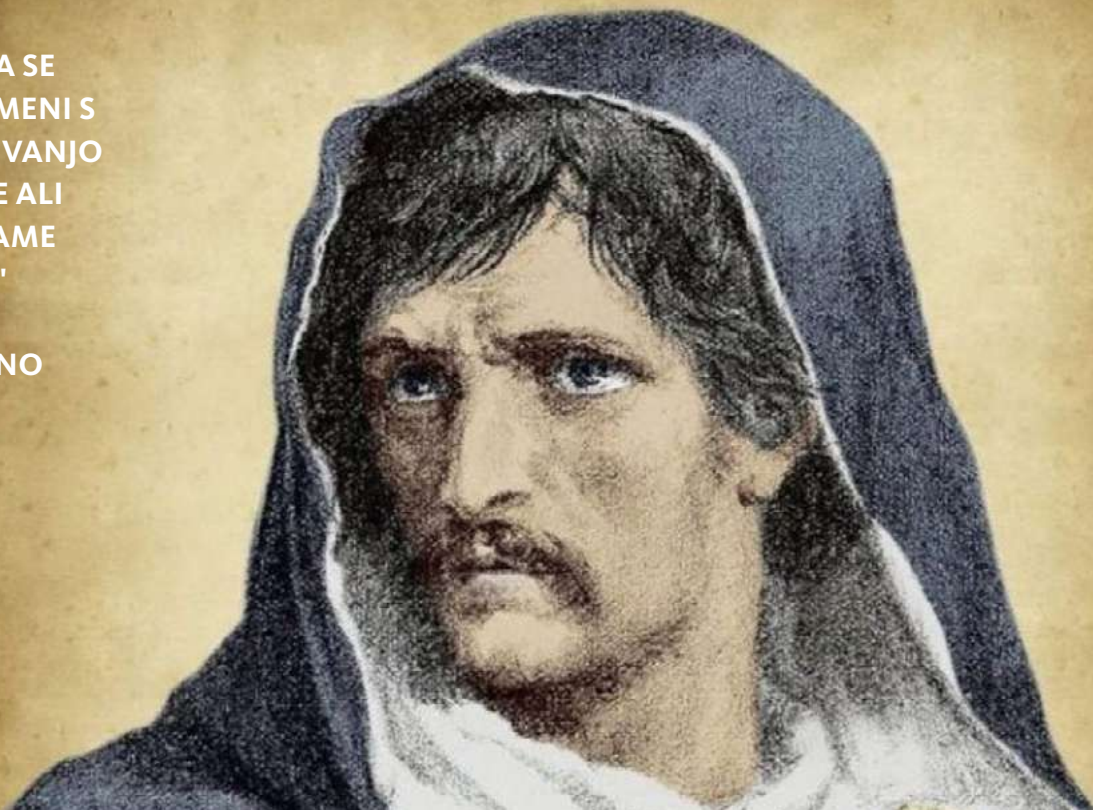
Po štirih stoletjih smo zopet zapadli v kulturno in civilizacijsko stagnacijo. Kdo nas bo v 21. stoletju opozoril na še kako potrebne nove in humanejše miselne smernice?

Morda ponovno prav Giordano Bruno.

"RESNICA SE
NE SPREMENI S
TEM, KO VANJO
VERJAME ALI
NE VERJAME
VEČINA."

GIORDANO
BRUNO

STARODAVNO MESTO ALEKSANDRIJA

NATALIJA PETLEVIČ

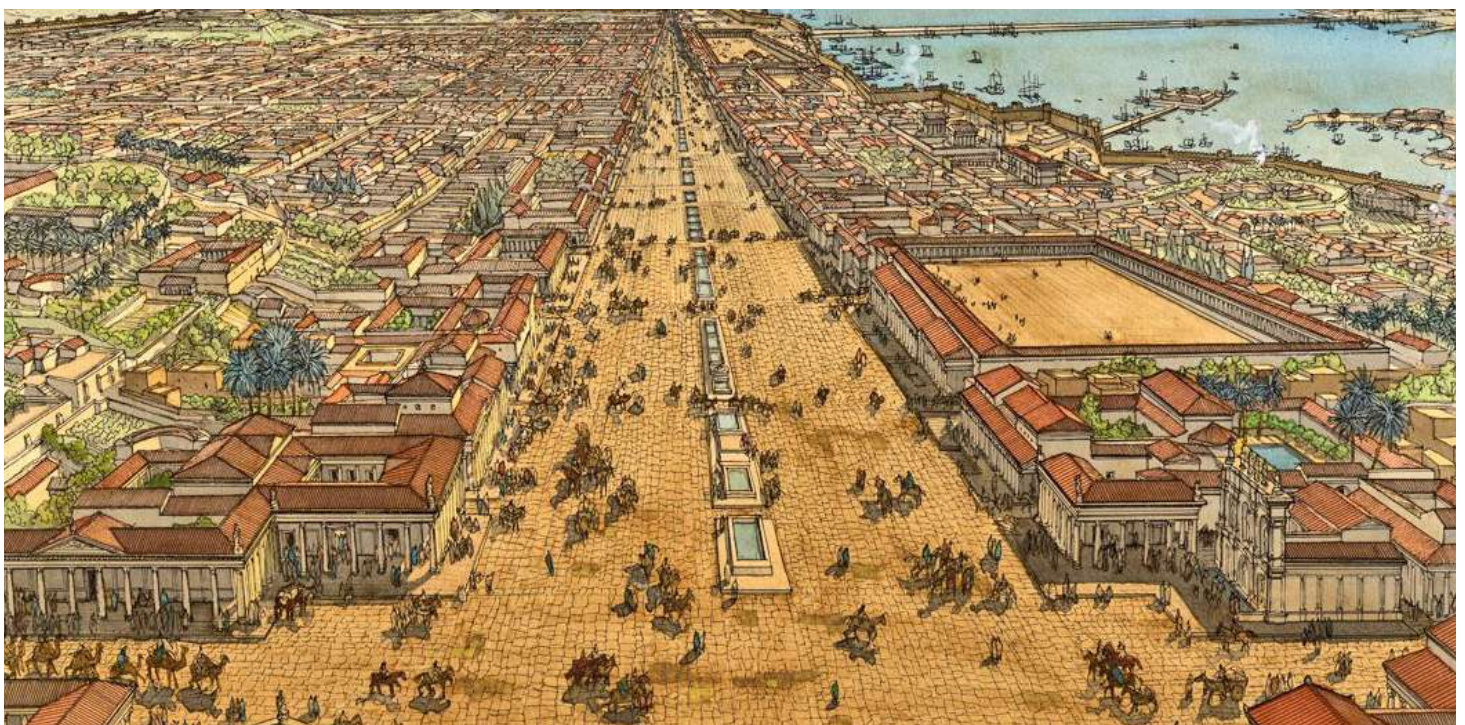
Nekoč je bilo mesto, znano kot "največji trg na celotnem svetu" (Strabon, Geografija). Pritegovalo je najuglednejše učenjake, filozofe, pesnike in izumitelje. V njem so se mešala najrazličnejša ljudstva: Egipčani, Grki, judje, pa tudi Babilonci, Perzijci, Galci, Feničani in Rimljani. V duhu tolerance so si prizadevali za napredek v znanosti in kulturi antičnega sveta, vključno z matematiko, astronomijo in astrologijo, alkimijo, optiko, medicino in anatomijo, gramatiko in literaturo, geografijo, filozofijo in teologijo.

To mesto se je imenovalo Aleksandrija in njegova veličastna zgodovina se je začela s sanjami izjemnega človeka: Aleksandra Velikega. Na Aleksandrovo povelje je bila leta 331 pr. n. št. v pesku blizu starodavne naselbine Rakotis na sredozemski obali zarisana prva meja. Toda gradnjo mesta je

nadziral predvsem Aleksandrov prijatelj iz otroštva, zaupnik in višji general, Ptolemaj, ki je pozneje postal Ptolemaj I. Soter ("Odrešenik"), vladar Egipta in ustanovitelj ptolemajske dinastije, ki je še zadnjič obudil starodavni Egipt in poskrbel za prenos njegove zapuščine v novo dobo.

Aleksandrija je postala egipčanska prestolnica ter kraj, kjer sta se stapljali egipčanska in grška kultura ter ustvarili nekaj novega in edinstvenega.

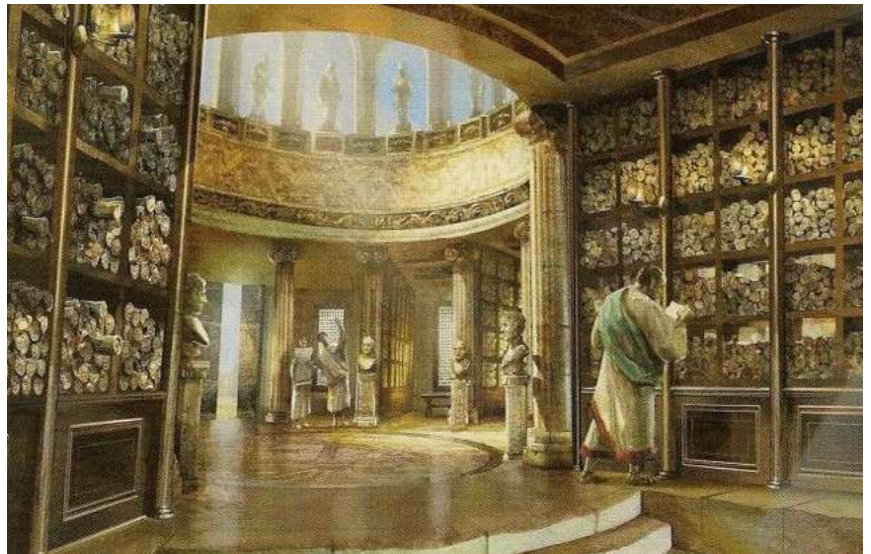
Ptolemaj II. Filadelf (283-246 pr. n. št.) in Ptolemaj III. Everget (246-221 pr. n. št.) sta še naprej gradila in razvijala veliko mesto. Zgraditi jim je uspelo močno upravno in trgovinsko središče, pravo kozmopolitansko zibelko modrosti in kulture, ki je še naprej bogatila svet številna stoletja

zatem, kljub vsem političnim, ekonomskim ali socialnim nemirom. Središče te zibelke sta bila Aleksandrijski muzej in Serapej (tempelj, posvečen Serapeju), ki sta oba imela knjižnico: glavna knjižnica v Aleksandriji je bila del prvega in manjša "hčerinska" knjižnica del drugega.

Ptolemajci so nameravali v mestu zbrati vsa sveta, filozofska, znanstvena in književna dela sveta (tam je bilo moč najti tudi hindujske in budistične tekste iz Indije). V ta namen ni bilo škoda nobenega denarja ali napora. Knjižnica se je tako po oceni napolnila s približno tri četrtine milijona zvitki (na enem zvitku je bilo po 2000 vrstic). Toda njena vrednost ni bila le v njeni vsebini. Poleg velikih zbirk del se je ponašala tudi s predavalnicami, sobami za sestanke in vrtovi ter je skupaj z Muzejem (študijsko in raziskovalno ustanovo) oblikovala pravo svetišče misli in bila dom številnim mislecem antičnega sveta.

Člani Muzeja so prejeli visoko plačo, hrano in bivanje so imeli zastonj ter bili oproščeni davkov. Prav tu je v 3. stol. pr. n. št. Eratosten iz Kirene razvil metodo za iskanje praštevil ("Eratostenovo rešeto"), z zanemarljivo napako izračunal obseg Zemlje, razvil metodo risanja natančnih zemljevidov sveta in napisal prvo kronološko zgodovino Grčije; Aristarh iz Samosa je postavil teorijo o heliocentričnem sončnem sistemu; Arhimed je verjetno izumil "Arhimedov vijak";

oče geometrije, Evklid iz Alkeksandrije, je napisal svoje *Elemente*; Zenodot iz Efeza je napisal kanonska besedila za homerične pesmi in zgodnje grške pesnike; in Kalimah je napisal svoj *Pinakes* v 120 delih, bibliografski pregled vsebine knjižnice. Pozneje, v rimskih in še poznejših časih, so bili številni praktični izumi narejeni na osnovi znanja, zbranega v Knjižnici, vključno s prvim parnim strojem, prodajnim avtomatom in betonom, zlasti za uporabo pod vodo.

V Muzeju so nastala tudi številna druga dela, vključno s številnimi prevodi iz egipčanskega, hebrejskega in drugih jezikov, filozofskimi študijami, ki so pomembno vplivale na krščanstvo in pripomogle tudi k ustanovitvi novoplatonske šole. Muzej je bil resnično vreden svojega simboličnega pomena, saj je to bil kraj, kjer so prebivale muze, boginje književnosti, znanosti in umetnosti, tam živele in navdihovale iskanje znanja in modrosti ter omogočile razcvet civilizacije.

Volja, genij in velikodušnost ustanovitelja, prvih vladarjev Aleksandrije in vseh članov Muzeja so razširili meje znanja in možnosti človekovega duha. Na žalost je bil velik del njegove dediščine uničen in ga je bilo treba ponovno obuditi od 16. stoletja naprej. Kakšen bi bil svet danes, če bi prevladali strpnost in ljubezen do modrosti ter če bi se lahko prehod iz antičnega sveta zgodil brez uničenja darov Aleksandrije?

B O S A N S K A P I R A M I D A

VEDRAN POROPAT

Konec oktobra in v začetku novembra 2005 je iz Bosne in Hercegovine kot bomba odjeknila informacija o odkritju piramide. Objavil jo je dr. Semir Osmanagić med sarajevsko promocijo svoje knjige *Bosanska piramida Sunca* (op. prev. *Bosanska piramida Sonca*).

Zaradi njegovega, upamo si trditi, "preveč svobodnega" načina pisanja na določeno temo ter precejšnjega mešanja teorij in hipotez z dejstvi niti knjige niti arheološke najdbe niso naletele na odobravanje, temveč na negativne kritike sarajevskih kulturnih ustanov. Dodaten razlog za to je, da je Osmanagić pri objavi arheološke najdbe zaobšel vsakršno sodelovanje z bosanskimi strokovnimi institucijami. Poleg tega Osmanagić, ki živi in dela v Houstonu, ni diplomirani arheolog, ampak ekonomist in sociolog zelo širokih interesov, ki je doktoriral iz "Majevske civilizacije".

Medtem ko ga večina bosanskih strokovnjakov šteje za "navadnega amaterja, navdušenca in mešetarja", sam sebe imenuje neodvisni raziskovalec, njegovo glavno področje zanimanja pa so arheologija in njene uganke, na katere sodobna znanost nima odgovora. Obiskal je številna arheološka najdišča po vsem svetu in doslej objavil devet knjig v sklopu *Alternativna historija* (op. prev. *Alternativna zgodovina*). Kot sam pravi: "Alternativna zgodovina je alternativa 'resnicam', ki jo javnosti predstavljajo mediji in elite, ki so v zakulisju ali odkrito že od nekdaj vladale svetu."

Osmanagić se je z omenjenim bosanskim pojavom prvič srečal aprila lani, ko je na povabilo narodnega muzeja obiskal

srednjeveško mesto, zgrajeno na hribu Visočica nad mestom Visoko. Mimogrede, gre za zaščiteno arheološko območje, na katerem stojijo ilirska trdnjava, rimska opazovalnica in srednjeveško bosansko mesto Visoko. Osmanagić je prof. Hodoviću, direktorju narodnega muzeja, takoj povedal, da ga obrisi hribov, pa tudi planote na vrhu Visočice, na kateri je bilo zgrajeno srednjeveško mesto, zelo spominjajo na mehiške piramide. "Osupnil sem, ko sem videl, da je hrib povsem pravilne geometrijske piramidalne oblike." Na podlagi svojih izkušenj s piramidami in pa tudi nekakšnega šestega čuta je bil Osmanagić prepričan, da hrib Visočica v svoji notranjosti skriva kamnito zgradbo, narejeno s človeško roko. Geodetski zemljevid Visočice je pokazal, da orientacija hriba sovpada s smerjo strani sveta, da ima osrednji del piramidalno obliko in da se z njega razprostira pravilno stopničasto pobočje.

Naslednje tri mesece se je Osmanagić posvetil pridobivanju potrebnih dovoljenj in odobritve za začetek sondiranja hriba ter obljubil, da v samem mestu ne bo vrtanja. Dela so bila odobrena in avgusta 2005 je bilo v sedmih dneh izvedenih šest sondiranj, ki jih je financiral Osmanagić sam.

Osmanagić je svoje trditve o kamniti strukturi hriba podkrepil z rezultati, pridobljenimi s sondiranjem hriba Visočica, ki ga je opravił na različnih višinah in na različnih straneh. Rezultati so pokazali številna odstopanja od naravne strukture, kot na primer pojav kamnitih plošč iz dolomita in peščenjaka, ki so razporejene na isti ravni ob straneh sondažnih vrtin. Tako je bila postavljena hipoteza o monumentalni piramidi, katere temeljna plošča je dolga 420 metrov in tlakovana s kamnitimi ploščami peščenjaka, ki je zgrajena iz kamnitih monolitov stopničaste oblike in spominja na piramide Srednje Amerike.

Vendar Osmanagić trdi, da to še ni vse, temveč da dolina Visokega oblikuje celoten kompleks monumentalnih starodavnih zgradb, ki spominjajo na Teotihuacan, kjer je hrib Visočica predstavljal piramido Sonca, sosednji hrib Križ pa Lunino piramido, ter da je bil celoten kompleks povezan s podzemnimi rovi. Danes so vidni na Ravnem, tri kilometre oddaljenem od Visokega (doslej so jih raziskali le v dolžini 250 m).

Beseda o bosanski piramidi je prišla tudi do Zahija Hawassa, generalnega sekretarja egiptovskega vrhovnega sveta za antikvitet, ki je za BBC dejal, da "tam morda obstaja nekakšna piramida, zgrajena s človeško roko", vendar so za verodostojne arheološke dokaze potrebne nadaljnje raziskave. Popolnoma je zavrnil Osmanagićevo teorijo ene same super-civilizacije, ki naj bi zgradila vse svetovne piramide, in pojasnil, da obstajajo jasni arheološki dokazi, ki kažejo, da so imele vse svetovne civilizacije, ki so zgradile piramide, svojo lastno identiteto.

Osmanagić, ki trdi, da je na pragu največjega arheološkega odkritja v Evropi, je iskal in dobil soglasje za "nadaljnje raziskave v obdobju petih let", čeprav so nekateri bosanski strokovnjaki javno izrazili dvom o pridobljenem soglasju. Medtem je bila ustanovljena fundacija "Arheološki park: bosanska piramida Sonca". Podrobne raziskave Visoke doline utegnejo razkriti marsikaj in morda potrdijo obstoj prve bosanske in s tem prve evropske piramide.

O VOLKU IN JAGNJETU

Pred davnimi časi se je pri potoku na pobočju napajal Volk. S pogledom je sledil toku potoka, nakar je zagledal Jagnje, ki je komaj pričenjalo piti vodo nekoliko nižje po strugi.

»Pa je prišla moja večerja,« si je dejal Volk, »ko bi le lahko našel izgovor, da ga lahko pojem.«

Tedaj je zaklical proti Jagnjetu: »Kako si drzneš kaliti vodo, ki jo pijem jaz?«

»Ne, gospod, seveda je ne,« je odvrnil Jagenjček, »če je voda pri vas motna, jaz ne morem biti kriv, kajti voda teče od vas proti meni.«

»No, dobro,« se je zdrznil Volk, »zakaj si me potem preklinjal prav lani ob tem času?«

»To prav gotovo ni res,« se je začudil Jagenjček, »saj sem star komaj šest mesecev.«

»Me ne zanima,« je zarenčal Volk, »če nisi bil ti, pa je že bil tvoj oče.«

V tistem se je zapodil za nedolžnim Jagenjčkom in ga celega pojedel. S poslednjimi močmi je pred smrtjo še Jagenjček izdahnil: »Tiran bo vedno našel izgovor.«

C. G. JUNG – FILOZOFIJA IN PSIHOLOGIJA
KRATEK TEČAJ, 26. 2., 5. 3. IN 12. 3. 2021, OB 18:00
KLIKNI ZA DODATNE INFORMACIJE IN PRIJAVO

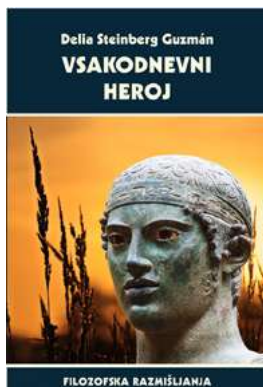

DUŠA ŽENSKE
BREZPLAČNO PREDAVANJE OB DNEVU ŽENA, 8. 3., OB 19:00
KLIKNI ZA DODATNE INFORMACIJE IN PRIJAVO

KNJIGE IN REPLIKE V PRODAJI

Knjige in replike lahko kupite v prostorih Nove Akropole.
Lahko jih naročite tudi preko maila na info@akropola.org.

NAŠE KNJIGE

130 x 205 mm
104 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 12 €

130 x 205 mm
112 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 10 €

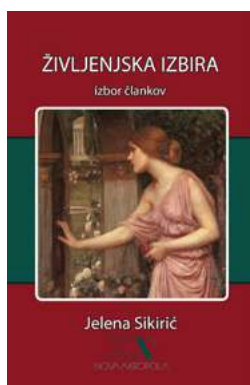
130 x 205 mm
176 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 10 €

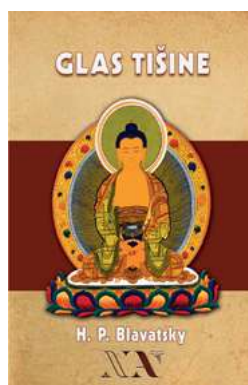
130 x 205 mm
112 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 10 €

130 x 205 mm
64 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 10 €

130 x 205 mm
159 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 12 €

130 x 205 mm
102 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 10 €

105 x 148 mm
32 STRANI
MEHKA VEZAVA
CENA: 2 €

ARHEOLOŠKE REPLIKE

Arheološke replike so kopije motivov iz različnih časovnih in kulturnih obdobj in predstavljajo kulturno dediščino človeštva. Vsak posamičen izdelek je izdelan v ateljeju Nove Akropole. Vsaka replika ima tudi simboličen pomen, zato je lahko odlično darilo.

Cenik replik

Grčija in Rim

Slovenija

**NAJVIŠJA IZOBRAZBA JE TISTA, KI NAM
NE DAJE LE INFORMACIJ, TEMVEČ NAŠA
ŽIVLJENJA HARMONIZIRA Z VSEM
OBSTOJEM.**

RABINDRANATH TAGORE